

תת"ע 1691/07/16 - מדינת ישראל נגד בורנשטיין רועי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

15 ינואר 2017

תת"ע 1691-07-16 מדינת ישראל נ' בורנשטיין רועי

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

בורנשטיין רועי

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי הנאשם נהג במכונית ולא ציית לתמרור 301 בדרך אשר לפניו וזאת בכך שעפ"י הטענה לא נתן זכות קדימה לרכב אחר אשר נכנס לצומת מכביש אחר וזאת בניגוד לתקנות 64 (ג) ו- 22 (א) לתקנות התעבורה.

בישיבת ההקראה שהתקיימה כפר הנאשם במיוחס לו ולפיכך נקבע והתקיים בתיק זה דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר מר זינגר עופר (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (סומן ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר בורנשטיין רועי (ע.ה.1).

הצדדים סיכמו בע"פ.

לאחר מתן הדעת לעדויות, לראיה ולסכומי הצדדים הגעתי לכלל מסקנה שהתביעה הוכיחה כנדרש את אשר יוחס לנאשם בכתב האישום.

ואלה נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין :

לא נסתרה בכל דרך עדותו של השוטר על כי תצפיתו היתה קרובה וטובה.

לא נסתר כי בכיוון נסיעת הנאשם היה מוצב תמרור 301 אשר חייב את הנאשם (כך עפ"י הוראת התמרור ועפ"י הדין) לא רק להאט אלא גם ליתן זכות קדימה.

לא זו בלבד שהשוטר עשה עלי רושם מהימן בעדותו אלא שלמעשה הסתבר שעדותו של השוטר נתמכת היטב בעדותו של לא אחר מאשר הנאשם עצמו.

מסתבר - כעולה מעדותו של הנאשם עצמו - כי הוא איננו חולק ואיננו שולל את גירסת השוטר על כי כניסת רכב הנאשם לצומת הביאה רכב אחר אשר לו היתה זכות הקדימה, לבלום.

הנאשם ציין כי הוא דווקא ראה את אותו רכב אחר טרם נכנס הוא עם מכוניתו לצומת אך סבר הוא לדבריו שהרכב האחר האמור נוסע לאט וחשב לדבריו שהוא (הנאשם) יוכל להיכנס לצומת מבלי לאלץ את אותו נהג אחר לבלום.

ובכן, נהג הרכב האחר נאלץ לבלום, וזאת כגירסת השוטר, אשר אותה לא שלל הנאשם, ואשר אותה גם לא מצאתי כי עלה בידי הנאשם לסתור בכל דרך.

גם אמירתו הספונטנית של הנאשם על אתר מחזקת ממילא ובנוסף לכך את גירסת השוטר, שכן הנאשם אמר על אתר בין היתר כדלקמן (ציטוט): " זו כנראה טעות בשיקול הדעת שלי ".

גם בבית המשפט (בדיון ההוכחות אשר על קיומו עמד הנאשם) חזר וציין הנאשם שאם הוא גרם לרכב האחר לבלום (דבר שאין הוא שולל) אזי כנראה שעשה הוא טעות בשיקול הדעת כנהג.

הנאשם בחר בדיון ההוכחות לחקור את השוטר חקירה נגדית קצרה ביותר ולמעשה בחר שלא להפנות לשוטר כל שאלה הקשורה לאירוע גופו. כל זאת למרות שבית המשפט הסביר לנאשם בסבלנות רבה את נחיצותה וחשיבותה של חקירה נגדית וגם לא הגביל את הנאשם בחקירה בבית המשפט בכל דרך של זמן או של שאלות.

למעשה, הנאשם שב וציין בעדותו, וגם בסיכומיו, כי המחלוקת היחידה שלו עם השוטר היא שלטענתו (לטענת הנאשם) הוא דווקא האט.

ובכן, אין לי אלא להסביר לנאשם הנכבד שהמחוקק דורש לא רק האטה אלא גם דורש (ואולי חשוב מכך) לתת זכות קדימה.

העובדה שלא נסתרה על כי הרכב המעורב נאלץ לבלום בצומת בקשר ישיר ולנוכח כניסת הנאשם עם מכוניתו לצומת היא הנותנת (בהעדר הסבר מניח את הדעת אחר) שאכן הופרה ע"י הנאשם זכות הקדימה אשר בה היה הוא מחוייב עפ"י דבר התמרוך, והכל כטענת השוטר שראה כאמור כל אלה.

לא נסתרה גירסת השוטר על כי הוא שמר על קשר עין רצוף.

לא נסתרה גירסת השוטר כי תנאי הראות היו טובים.

אף לא קמה מחלוקת במהות (וזאת נאמר בקשר עם איזכור מועד האירוע) על כי האירוע דנן התרחש בצומת דנן ולא בצומת אחר, בשעה המדוברת ולא אחרת, וכי השוטר דנן, ולא אחר, הוא שביצע את האכיפה, הוא שערכב את הנאשם והוא שרשם את הדו"ח אל מול הנאשם באירוע דנן, וכי מדובר באירוע שעל הפרק עפ"י הנפשות הפועלות (השוטר דנן והנאשם דנן ורכב הנאשם דנן) ולא בכל אירוע אחר.

לאחר כל אלה, ואף משנותן אני את דעתי לכך שמדובר בעד תביעה יחיד מטעם התביעה, אני מוצא נכון לקבוע כאמור שהוכחו כדבעי בתיק זה כל עובדות כתב האישום וכל יסודות העבירה, ולפיכך מורשע בזאת הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 15 ינואר 2017, במעמד הצדדים.